

UJVÁRI ÁKOS

Kinek II.

Az előző részben történtek alapján...

MAGÁNKIADÁS
BUDAPEST

Copyright © Ujvári Ákos 2021

Minden jog fenntartva

Borító terv © Ujvári Ákos 2021
Illusztrációk © Ujvári Ákos 2021

Magánkiadás

ISBN XXX-XXX-XXX-XX

Az ember lényegesen több, mint maga a teste

Tartalom

Bevezető	7
A menekülők	9
A hajó	21
A történet	27
A bázison	31
A polip-amorf alakváltó szövetség	35
A vízszállítón	39

Bevezető

Köszöntök mindenkit! A Kinek című regényem folytatásában írtam a jelen sci-fi könyvemet. Különösebben nem szaporítom a szót, folytatódjon tehát a kaland...

Ujvári Ákos
„Kinek”

A menekülők...

- Mielőtt a térkapun keresztül befordult a Föld bolygó a napkoronába, egy hajó menekült el róla.

Mutatta felvételt az egyik földönkívüli...

Egy kivilágítatlan, hosszúkás, sötét tárgy volt látható a képen. Ahogyan a nap fénye megcsillant rajta, a SOROS felirat volt kivehető az oldalán, majd rövid távolság megtétele után, gyorsan teret váltott...

- Ezt miért nem tudtuk az esemény közben, csak utólag?
- Eddig blokkolták az információt...
- Hányan voltak a hajón?
- 17 személy volt, de a hajó akár 200 főt is el tudott volna vinni.
- A mi hajónk volt?
- Nem, a Földön épült...
- De honnét vették hozzá a technológiát?
- Ez még felderítésre vár...

- Most már biztos, hogy áruló van köztünk!
- Aki kijuttatta őket, ő viszont nagy valószínűséggel nincs a hajón.
- Miből gondolod?
- Egy több funkciós, multidimenzionális jeladót helyezett el rajta, ami folyamatosan sugároz. Ha a hajón lenne, már hatástalanította volna...
- Tudjuk a hajó térbeli pozícióját, a hajón lévők genetikai összetételét, a rakomány összetételét és a hajó vezérléséhez is hozzáférhetünk.
- Tehát 17 felnőtt, hímnemű földlakó van a hajón, a legidősebb is 50 év alatti, valamint nagy mennyiségű genetikai anyag, főleg afrikai és arab területről származó fagyasztott vér és szaporítóanyag, hímivarsejtek és petesejtek, némi konzervált állapotú izom és agyszövet társaságában.
- Mesterséges méheket építenek?
- A technológiai összetevők a rendelkezésükre állnak és nagy valószínűséggel a magukkal vitt anyagok alapján is arra következtethetünk.
- Kövessétek figyelemmel, hogy merre

járnak és hogyan haladnak, hátha megtudunk többet is a körülményekről.

- Rendben van...

Közben a menekült hajón ingerült vita zajlik.

- Nem erről volt szó, miért kellett otthagyni őket, hiszen kifizették a helyüket!
- Nem tudhatjuk, meddig kell itt lennünk, de legalább nekünk van elég erőforrásunk hosszútávra is. Mi legalább itt vagyunk és életben vagyunk.
- Az apám...
- Az apád már nem sokáig húzta volna...
- De itt van elegendő anyag a test megújítására.
- Az a lehetőség nem 100%-os, még dolgozik rajta a mesterséges intelligencia és arra sincs biztosíték, hogy valóban sikerülhet.

- A földönkívülit miért kellett ott hagyni?
- Csak az utunkban lett volna, ő akart mindent irányítani.
- És most jobb? Kilőttünk a semmibe, cél nélkül!
- Nem, nem a semmibe, előbb utóbb sikerül kidolgoznunk egy tervet, addig gyártunk pár genetikailag módosított embert, akik majd addig is szolgálnának minket.
- Ez így nem lesz jó!

A hajón hangos vészriasztás szólalt meg.

A hármas fedélzet csomagtárolójából valami elszabadult és önálló mozgást végez.

- Mi ez?

Kérdezte a magát vezetőnek kikiáltó férfi.

- Mesterséges, nem szerves eredetű tárgy! Valószínűleg a Földön hagyottak csomagjaiból jöhetett ki...

Válaszolt a hajó mesterséges intelligenciája.

- Valaki menjen oda és nézze meg!
- Menj ha akarsz, ne parancsolgass itt, már elégünk van belőled...
- Jó, akkor majd megnézem.

Sértődötten elindult a harmadik fedélzetre, miközben hangosan morgott magában.

- Semmit sem tudnak, hálátlanok, csak nekik akarok jót...

A liftbe beszállt és a harmadik szint gombját megnyomta.

Miután a lift leért, kinyílt az ajtó és kilépett rajta.

Odament a csomagtárolóhoz, aminek az ajtaja nyitva volt.

Belépett.

Bent bőröndök és csomagok sorakoztak fehér színű egyforma ládádba csomagolva, a polcokon hosszú egymásutánban, gondosan lecsatolva.

- Nincs itt semmi sem!

Mondta hangosan, mire sötét lett.

A sötétben egy zölden világító, szempár szerű fény tűnt fel.

Közben a földönkívüli bázison jelentették:

- A jeladó szerint egyikük eltűnt, nincs életjel róla, már csak 16-an vannak a hajón...
- Kísérjétek továbbra is figyelemmel őket, várjuk meg, hogy mi történik, egyelőre hagyjuk, hadd sodródjanak, más dolgunk is van.

A fiamnak rajzoltam egy malom táblát, hogy megtanítom malmozni...

Gondolkodnom kellett, hogy hogyan is van a játék, de lassan összeállt és elkezdtem magyarázni neki...

Nézte és figyelt rám. Majd megkérdezte:

- Ti ilyenekkel játszottatok?
- Ilyennel is, meg sok más mindennel, nekem a játékok közül az tetszett a legjobban, amikor egy TT villanyvonatot kaptunk, amihez egy vasútállomást is

műanyag darabokból össze kellett ragasztani és még műfák is voltak hozzá. Sokáig fenn voltunk és játszottunk az öcsémmel, de apám alig várta, hogy elaludjunk és ő is játszhasson vele...

Válaszoltam.

- Mi az a villanyvonat?

Kérdezett vissza a fiam.

Ekkor elgondolkodtam, hogy már a Föld és a földi civilizáció sincs...

- Apuci, mi az a villanyvonat?

Egy könnycsepp jött elő a szemem sarkából, ekkor ért oda Grives.

- Hát ti mit csináltok?

- Játszunk!

Válaszoltam gyorsan, és leraktam magam mellé a malom táblát, és egyenként a fekete és fehér korongocskákat.

- Apuci, mi az a villanyvonat?

Grives a gyermekünkre nézett, majd rám, és megszólalt.

- Mik azok az apró fekete és fehér korongok? Még a végén lenyeli a gyerek!...

Ekkor felmentősereggént belépett hozzánk két földönkívüli.

- Nem zavarunk?
- Nem, nem!

Válaszoltam gyorsan. Csak játszottunk...

- Kinek, beszélni szeretnénk veled!
- Igen, mehetünk!

Válaszoltam gyorsan és elindultunk.

Útközben megkérdeztem őket.

- Tudnánk egy villanyvonatot materializálni?

Furcsán rám néztek és kérdezték.

- Ide egy vonatot?
- Jaj, nem egy nagy vonatot, hanem egy játék vonatot!

Megkönnyebbültek egyszerre.

- Ja, azt persze, lehet! Játszani akarsz?
- Nem, csak a fiamnak beszéltem róla és olyat még nem látott...

Közben megérkeztünk.

- Kinek! Tudnod kell, hogy mielőtt a Föld átlépett a napkoronába egy nagyméretű hajó hagyta el...

Nem tudtam mire vélni a dolgot, hát vissza-kérdeztem.

- Földönkívüli?
- Nem, földi! A földön készült és 17 földi ember volt rajta.

- Hogyan?
- Ezt nem tudjuk mi sem pontosan.

Közben bemutatatták a térbeli kivetítőn a felvételeket.

- Ez tényleg elég nagy!

Válaszoltam és csak néztem az ismétlődő térbeli felvételt.

- Tudjuk, hogy merre jár és mi történik rajta. Valaki egy a mi jeladónkat helyezett üzembe rajta. Már csak 16-an vannak, de rengeteg genetikai anyagot vitt magával. Meg tudnánk semmisíteni, de akkor nem tudnánk felderíteni az előzményeket.
- Ebben kellene nekem valamilyen módon segítenem?
- Igen, már kidolgoztuk, hogy hogyan tudnál segíteni! Be kell jutni a hajóba...
- Emberként az emberi környezetbe.

Rajz 1.

Rajz 2.

A hajó

- A hajóba? Kintről? Hogyan?
- Elmondjuk mindjárt!
- Mivel emberi testben vagy, azt mondom majd, hogy potyautasként bújtál el a csomagtérben. Nem ismerjük a reakcióikat, de majd úgyis feltalálod magadat. Bármikor visszatérhetsz hozzánk és egyúttal élő adásban tudjuk mi is, hogy mi történik ott a környezetemben.

Ekkor a földönkívüli az alkaromba injektált egy miniatúr eszközt, ami a bőrömon keresztül kék fényben villogott, majd megszűnt a villogás, csak a helyét éreztem, amit megdörzsöltem.

- Kész vagyunk, indulhatsz!

Közben a hajón a holttestet egy éjjeliszekrény méretű, előbb kerekeken guruló, majd azokat magába húzva a padló fölé emelkedő furcsa, fekete robot húzta maga után. Egy kivezető zsiliphez ment és azon keresztül kiengedte az űrbe a testet.

- Kinyílt egy zsilipkapu!

Szólalt meg a vezérlőben az egyik kezelő.

- Mutassatok képet!

A képen a kamera ráközelítésben a kapitány teste úszott tova...

- Ez a kapitány! Mi történt?
- Öngyilkos lett?
- Valaki megjelent a csomagterben!

Jelentette hirtelen egy másik kezelő.

Térkapun keresztül megérkeztem a csomagterbe. A polcokon példás rendben ládák sorakoztak.

- Na kellett nekem ide jönni...

Ekkor a kijárat felől feltűnt az alacsonyan lebegő robotszerű tárgy.

Meglepődtem, mert ismerős érzet töltött el.

- Mi már találkoztunk korábban, de akkor más testben voltál! Amikor ott voltunk a terraformált bolygón Grivessel, te vezettél körbe minket és mutattál meg mindent...

Szóltam az ismeretlen felé.

- Kinek!
- Hát te mit keresel itt?

Kérdezte.

- Mi történt? És mi ez a mechanikus test?

Kérdeztem.

- Hosszú történet, de ha érdekel, elmondhatom!

Válaszolta.

- Érdekel! Azért jöttem, hogy kiderítsem mi történik itt!

Szóltam.

- Meglehet, hogy meglepődsz Kinek! Nem minden úgy van, vagy úgy történik ahogyan gondolod, vagy ahogyan látod... Én kapcsoltam be a jeladót, bízva abban, hogy valaki közülünk veszi a jeleit.

Közben a szökevény hajó vezérlőjében:

- Meg kell tudni, hogy mi történt a csomagtérben! Vegyétek a fegyvereket és nézzétek meg!

Négyfős felfegyverzett csapat indult el a csomagtér felé.

- Innét menjünk egy leárnnyékolt helyre, mert már biztos tudják, hogy te is itt vagy.

Szólt a földönkívüli, majd tovább mentünk egy másik, elhagyatott helyre.

- Nincs itt senki!

Mondták, miután megérkeztek a csomagtérbe a

felfegyverzett emberek.

- Eltűnt a jel is!
- Talán csak meghibásodott az érzékelő!

Szóltak a vezérlőből, miután a kivetítőt megkocogtatták párszor.

- Alternatívát láttam benne, hogy építhetek egy új világot a tudásommal, amihez kaphattam genetikai anyagot és támogatást...

Szólt meg a robot testbe bűjt földönkívüli.

A történet

- Korábban a Teremtő nevében sok bolygót terraformáltam...

Folytatta történetét a földönkívüli.

- Boldog voltam amikor láthattam, hogy erőre kap az élet és utat talál magának. Csodák születtek, amiket megcsodálhattam és mellettük élhettem, vigyázva a csodákra. Büszke és boldog voltam arra, amit létrehoztunk.

Segítettem a teremtett lényeket boldogulni és fejlődni, új csodákat építeni.

Teljesnek éreztem magamat.

De a Teremtő mást gondolt, mást szeretett volna és elpusztította amiben annyi munkám volt és annyi szépséget láttam.

Majd kezdődött minden előről.

Újra felépíteni mindent, új szereplőkkel, új környezetben, végül azok is elpusztultak, és így ment hosszú sorozatokon keresztül. A munkám annak ellenére, hogy minden tudásomat beleadtam, csak kudarc volt, mert nem felelt meg az elvárásoknak.

Ezért gondoltam, hogy megpróbálok tenni valamit...

Majd folytatta.

- Megkerestem a bolygódon pár tehetős embert, hogy részt vennének-e egy új teremtésben mindentől távol és szabadon.

Ehhez ki is néztem egy távoli bolygót, ahol szabadon lehattunk volna mindentől távol és elzárva a Teremtő terveitől.

Azért van a hajón annyi genetikai anyag, amiből egy új világot lehetne építeni.

Boldog voltam, mert találtam támogatókat és mindent megkaptam a hajó építéséhez és felszereléséhez. Egy feltétel volt, hogy szerették volna a családjukkal látni, egy másik világ felépülését. Ezt elfogadtam.

A tervembe viszont hiba csúszott.

Elárultak...

Az indulás előtti búcsú fogadás alatt, amit a Föld pusztulása és az indulásunk előtt tartottunk, a hajó hirtelen nélkülünk indult el a legénységgel.

Ott maradtam a támogatókkal, akik kérdően néztek rám és a történetek miatt felelősségre akartak vonni, pedig nem is én tehettem róla...

Ez a roncs, szervesetlen mechanikus test, amiben most látsz, csak egy „B”-terv része, amit

korábban helyeztem el a csomagtérben és a szerves testem pusztulása miatt menekültem fel a távolodó hajóra ebbe a testbe. A jeladót is azért kapcsoltam be, mert lelkiismeret furdalásom volt, hogy emberi kézben kijut a tőlem szerzett tudás, ami semmiképp nem illeti őket.

Fejtette ki a történetét röviden a földönkívüli.

- Kinek! Tudom, hogy élő adásban vagy, de most blokkoltam pár mondat erejéig. Azt szeretném, hogy csatlakozz hozzám és építsünk egy saját új világot, amiben mi gyönyörködhetünk! Itt a hajón minden meg van hozzá!

Szólt hirtelen.

- Ott van Grives és a fiam! Nem tehetem, hogy csatlakozom hozzád! A hajót bármikor elpusztíthatják velünk együtt, de ezt te is tudod, tudtad, amikor a jeladót bekapcsoltad! Gyere velem vissza a bázisra! Megértelek, megértem a cselekedetedet és segítek visszatérni!

Válaszoltam.

- Nem Kinek! Én már itt maradok, neked egyedül kell visszatérned és elmondani, hogy mit tapasztaltál... Engem soha nem fognak ebben a roncs mechanikus testben, megalázva, árulóként látni... Amúgy hagytam egy jelet azon a bolygón, ahol korábban egyszer találkoztunk. Azzal megtalálhatsz... Most menj!

Ezzel lassan távozott a helyiségből.

Közben még odaszólt:

- Az élő adást visszaadtam. Mint mondtam az előbb, nem megyek vissza. Én már itt maradok, egyedül kell visszatérned és elmondani, hogy mit tapasztaltál... Engem nem fognak árulóként ebben a roncs mechanikus testben, megalázva látni...

Én pedig visszatértem a bázisra...

A bázison

- Hallottunk mindent Kinek! Kár, hogy meg kellett tapasztalnod ezeket a dolgokat...

Ezekkel a szavakkal fogadtak a visszatérésemkor.

- A hajó elpusztult, de nem mi voltunk, belülről pusztították el.

Jelentették a háttérből.

- Köszönjük Kinek! Volt egy rövid élő adás megszakadás. Mi történt?
- Azt akarta, hogy csatlakozzak hozzá és építsünk egy új világot, de nem álltam rá.
- Rendben van Kinek! Itt van amit kértél!

Erre letettek elém egy elektromos kisvasutat sínekkel, mozdonnyal, vagonokkal egy nagy dobozban, tápfeszültséget biztosító rendszerrel.

- Apuci! Ez mi?

Kérdezte a fiam, amikor a lakrészünkbe beállítottam a nagyméretű dobozzal.

- A villanyvonat.

Válaszoltam kurtán, mert még a történetek hatása alatt voltam.

Összeraktam a kisvasutat, a fiam figyelte, hogy hogyan kell a síneket egymásba csúsztatni, a vagonokat és a mozdonyt a sínekre rakni, összekapcsolni azokat, és ő is kipróbálta...

Önfeledt boldogan játszott a síneken rohanó szerelvénnel, miközben hangosan kacagott.

Grives átölelt a szárnyaival és megkérdezte:

- Mi történt?

- Semmi!

Válaszoltam, majd a körbe-körbe rohanó vonatot néztem.

- De tudom, hogy valami bánt, látom rajtad!
- Majd elmondom, még fel kell dolgoznom a történeteket!

Közben a bázison izgatottan szól az egyik földönkívüli:

- Egy vízszállító tűnt fel a szökevény hajó roncsai mellett!

A polip-amorf alakváltó szövetség

- De mit keres ott a polip-amorf szövetség egyik vízszállítója?

Hüledeztek a földönkívüliek...

- Hívd vissza Kineket!

Szólt a másik.

Visszatértem tehát és a megjelenítõn visszajátszva én is láthattam a tãrbõl elõjött vízszállítót.

Mikor a humanoid vízivilágot akarták leigázni, akkor találkoztam velük elõször...

Az általam és Grivessel fémjelzett sereg egyik elsõ bevetése volt az ottani iskolarendszer védelmében.

Akkor harc nélkül megrettentek és visszavonultak...

- Összeszedték a roncsokat és a halottakat!
- Legalább nekünk nem kell azzal foglalkozni.

Szólt a kezelõ földönkívüli.

- Mit tudunk még a polip-amorf szövetségről?

Kérdeztem.

- Azt te is tudod, hogy nem humanoid vízi-világokból jöttek, és a Teremtő egyik korábbi kísérletének az alanyai.

Majd folytatta a földönkívüli:

- Két távoli vizes bolygó viszonylag magas intelligenciával rendelkező lakói, akik között évente kétszer spontán természetes féregjárat nyílt...

Ezen keresztül léptek kapcsolatba egymással.

A polipok csodálták az amorfok alakváltó képességeit és hogy ki tudtak menni a száraz-földre, az alakváltók csodálták a polipok színváltó képességeit és karjaikat.

A vízszállítók pedig a tudatod szintjén hatalmas állatok a világukban, amik 150-300 méteresre is megnőnek és hatalmas mennyiségű vizet szívnak magukba, miközben a vízzel együtt több élőlény is beléjük kerül, majd a vízből nyert

energiával egy térbuborékban felemelkednek a légkörbe és tovább szállnak. Távolabb, más vidéken pedig lerakják a vizet az „utasokkal” együtt.

Ez az ottani élővilág szempontjából egy fontos tényező. Mind a szaporodás, mind a keveredés és vízellátás szempontjából. Ott nincsenek olyan hatalmas egybefüggő óceánok mint nálunk, hanem több száz önálló tenger van, egymást összekötő vízi kapcsolatok nélkül.

A polipok rájöttek arra, hogy a csápjaikkal belülről hogyan irányíthatják a vízszállítókat, az amorfok meg kételtüként infrastruktúrát biztosítanak a polipoknak az irányításhoz.

Már több vízi világot meghódítottak maguknak. Csak lakatlan, vagy egyszerűbb biológiai élőlényekkel, állatokkal lakottakat. A vízszállítóban utaznak, amik mára már élő űrhajókká váltak...

- A vízszállítók melyik világból származnak?

Kérdeztem érdeklődve.

- Az amorf alakváltóktól. A féreglyukon

nem fértek át, a polipok mentek át az amorfokhoz és ott ismerték meg azokat...

Válaszolt a földönkívüli.

- De most mire kellett nekik a roncs és a holttestek?
- Jó kérdés, ezt nem tudjuk mi sem...

A vízszállítón

- Jajj csupa víz itt minden! Csak legyünk már túl rajta...

Szólt a mechanikus testbe menekült földönkívüli.

- Mindjárt túl leszünk rajta és felépítheted a laborodat. Mindent megmentettünk hozzá a hajóról. A genetikai anyagok is itt vannak sértetlenül...

Mondta egy amorf-alakváltó, miközben megérkezett egy polip is.

- Mi lesz, ha rájönnek és rajtunk ütnek?

Kérdezte.

- Ne aggódjatok, kaptok új testeket, csak tartsátok magatokat a megállapodásunkhoz.

